

L'ofici de raonar

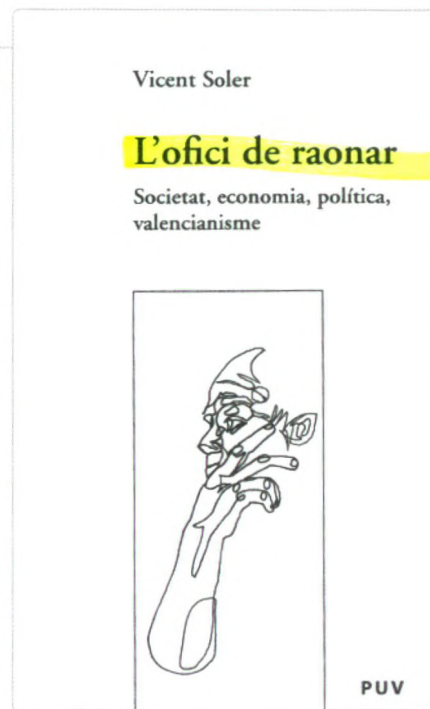
Durant la passada Fira del Llibre, el professor Vicent Soler i Marco, catedràtic d'Economia Aplicada de la Universitat de València, presentà un volum que, titulat *L'ofici de raonar. Societat, economia, política, valencianisme* i editat per les Publicacions de la Universitat de València, ens acosta a una de les seues múltiples facetes públiques: la col·laboració periòdica, que començà a prendre una certa volada en la tardor de 1972 del braçat, entre d'altres, de María Consuelo Reyna, en el que ell mateix anomena «la primavera de *Las Provincias*».

Així, *L'ofici de raonar* recull una selecció de 94 articles de premsa agrupats en 9 blocs temàtics –titulats «Temes de país», «La dreta que patim», «Debat estatutari», «Qüestions disputades», «On va el socialisme valencià?», «La via valenciana en la cruïlla», «L'eix mediterrani», «L'Espanya plural» i «Cultura, societat, universitat»– i publicats entre 1996 (el moment en què deixa l'últim càrrec institucional) i 2010 a diferents mitjans de comunicació: en els diaris *Levante-EMV* i *El País*, sobretot, però també en publicacions periòdiques com ara *Saó*, *El Temps*, *El Boletín de la Empresa*, *La Gaceta del Lunes*, *Inversal*, *El Contemporani*, *Nou Dise* i el diari *Avui*. La qual cosa també assenyala el tarannà i la versatilitat de la seua ploma. Tot, però, no són articles de premsa, ja que encapçala l'obra un pròleg elaborat pel profes-

sor Martí Domínguez i una introducció de l'autor en què s'explicita la triple preocupació que destil·la el llibre: «que guanyem tots plegats en llibertat i igualtat, que els valencians no desapareguem com a poble i que puguem deixar un món millor als nostres fills»; a més, es tanca amb un xicotet assaig titulat «Algunes claus per a superar la invisibilitat dels valencians al segle XXI», que en 2008 veié la llum en el volum col·lectiu *Vida amunt i nacions amunt*.

Per assenyalar-ne només un dels articles, hi destacaré el titulat «Cent anys de banca valenciana», publicat en març de 2000, en què el professor Soler fa una lúcida repassada al naixement (l'any 1900) i l'evolució de la banca valenciana, i adverteix com «el panorama era, a principi del segle XX, d'una sucursalització creixent del sistema bancari valencià». Un procés –o un presagi– que, malgrat els esforços de valencianització que durant els anys de preguerra portaren a terme diversos financers de la solvència de Vicent Noguera, Ignasi Villalonga i Joaquim Reig, ha acabat per consumir-se, i sembla que definitivament, fa uns pocs mesos.

Finalment, també voldria remarcar dos elements dels anomenats paratextuals que presenta el llibre. D'una banda, la seua llarga i eloqüent dedicatòria, en què, referències familiars a banda, s'esmenquen, d'una part, els noms i la memòria

Portada de l'obra publicada per les PUV.

d'Ernest Lluch, Alfons Cucó, Vicent Ventura, Joan Fuster i Manuel Sanchis Guarner, «dels qui vaig aprendre –diu literalment– a entendre el món i el meu País»; i, d'una altra, de Vicent Andrés Estellés, Enric Valor, mossèn Vicent Sorribes i Lo Rat Penat dels anys seixanta, «que em van fer estimar i gaudir la meua llengua, la dels meus pares i, també, la de les meues filles». Perquè amb això l'autor no fa sinó assenyalar una part dels qui han sigut els seus mestres. I, d'una altra, l'oportunitat del títol del llibre, *L'ofici de raonar*, ja que és una molt bona síntesi del que el professor Soler pretén transmetre al llarg de les seues pàgines: la importància de xarrar, de conversar, de compartir opinions i punts de vista. Perquè l'experiència demostra que és de l'intercanvi d'idees –fet, és clar, des de l'honradesa i amb una mica de rigor– d'on naix el civisme i el progrés. O, per dir-ho en les seues pròpies paraules: fer-se «entendre des de la conversa pacífica i argumentativa per tal de canviar un entorn social que m'estime, però que m'agradaria millor».

Com una invitació a dialogar, a reflexionar i a actuar, lluny d'intransigències i de fonamentalismes, així és com desitja el professor Vicent Soler que ens acostem al seu llibre, i com ell mateix hi planteja les seues idees. ■